

ANDY VAN DER MEIJDE

GEEN GENADE

THIJS SLEGRS

VOORWOORD
ZLATAN
IBRAHIMOVIC

voetbal
INTERNATIONAL

THIJS SLEGRS

ANDY VAN DER MEIJDE

GEEN GENADE

VOETBAL INTERNATIONAL

GOUDA

INHOUD

	Voorwoord	9
1	Inval	15
2	Gearresteerd en gescout	31
3	Schooiertje	46
4	Kleine jongens worden groot	67
5	Verliefd op Twente	85
6	Big Brother Co	101
7	Bevrijding	112
8	Ziek van ellende	140
9	Het paradijs is een kerkhof	159
10	Betrapt	202
11	Achtbaan	224
12	De weg kwijt	252
13	Reddingsboei	270
14	Afrekening	291
	Statistieken	314
	Dankwoord	323

1

INVAL

Omdat er nog geen licht door de gordijnen scheen, had ik meteen in de gaten dat er iets vreemds aan de hand was. ‘Geef mijn deken terug’, hoorde ik Dinie nu voor de tweede keer roepen. Haar stem klonk niet zoals normaal. Ik begreep er niets van. Het was nog vroeg, ik had nog geen wekker gehoord. We woonden aan de Meldestraat, de drukke invalsweg van onze woonwijk Malburgen-West in Arnhem. Mijn slaapkamertje was aan de voorkant van ons huis. Je hoorde altijd wel iets van verkeer. Auto’s, scooters, de trolleybussen... Maar nu was het buiten nog stil. Het kon voor mijn gevoel nog geen zes uur zijn, maar toch stond er dus blijkbaar iemand aan de dekens van Dinie te trekken. Mijn oudste zus Angelique was niet van dat soort geintjes. Ik wel, maar ik lag nog in mijn bed. Verder was er niemand thuis. Ik begreep er niets van. ‘Wij zijn van de politie, waar is je vader?’, hoorde ik een man zeggen. ‘Ik weet niet waar hij is’, antwoordde Dinie. ‘Wanneer heb je hem voor het laatst gezien of gesproken?’, vroeg de man door. ‘Weet ik veel, laat me slapen man. Je zult hem hier toch niet vinden.’

Zonder geluid te maken lachte ik me rot. Die Dinie! Zij was voor niemand bang. Ik kon het als kind best goed vinden met mijn oudste zus Angelique, maar Dinie was echt mijn maatje.

Hoewel ze vier jaar ouder was, waren we onafscheidelijk. We hadden thuis niets, af en toe zelfs niet eens iets te eten. Soms was er ineens geen gas, water of licht. We waren al blij met brood en warm eten. Snoep of chips aten we soms weken niet. Naar zo'n huis neem je geen vriendjes mee. En Dinie geen vriendinnetjes. Thuis waren we op elkaar aangewezen en dat vonden we helemaal niet erg. We klaagden nooit. We maakten er het beste van.

Buiten, zoals op het plein bij de rolschaatsbaan, troffen we onze vriendjes. Ik voetbalde daar, altijd. Vaak speelde ik met de oudere jongens. Dat mocht alleen als je goed genoeg was. En ik was goed. Jongens van een jaar of vijftien kwamen bij ons aan de deur vragen of ik mee kwam doen. Ik was pas een jaar of tien. Dinie keek altijd van een afstandje toe. Ze deed alsof ze met haar vriendinnen bezig was, maar ze zag alles. Wanneer iemand me duwde of schopte, schoot Dinie me direct te hulp. Ik kon mezelf goed verdedigen, maar Dinie wachtte gewoon nooit af. Ze klapte er meteen op. Zo ging dat in Malburgen-West. Bijna iedereen wist hoe Dinie was. Ze kenden de verhalen en begrepen dat ze niet met haar of mij moesten kloten. Een keer was er een jongen die dacht dat het wel meeviel, hij dacht even een geintje uit te kunnen halen. Hij kwam met zijn piemel uit zijn broek in de richting van mijn zus gelopen. Dinie werd woest en werkte hem binnen enkele tellen tegen de grond.

Daarna prikte ze een hondendrol aan een stok en duwde die bij dat ventje in z'n gezicht. Hij heeft nooit meer bijdehand gedaan.

Het verbaasde me niet dat Dinie de politie tijdens de inval afpoeierde. Hoewel we nog jong waren, wisten we goed hoe we voor onszelf moesten opkomen. Ik was ook niet echt onder de indruk van het bezoek. Onze vader zorgde wel vaker voor verveelende situaties. Hij was verslaafd aan gokken en dronk veel te veel. Hij gooide per week honderden guldens in de gokkasten die in die tijd bijna overal stonden. Angelique, Dinie en ik waren bekende gezichten bij de Gall & Gall. Bijna dagelijks ging er een fles whisky doorheen. Daar was altijd wél geld voor. Gek genoeg had ik als kind geen hekel aan mijn vader. Ondanks alle ellende. Mijn vader hield van plezier maken en gezelligheid. Hij trok gekke bekken, zette graag een muziekje op en ging meestal mee als ik moest voetballen bij mijn eerste clubje Zuid-Arnhem.

Mijn vader deed zich goed voor, maar bezorgde mijn moeder heel veel verdriet. Soms sloeg hij haar zelfs. Toch zei ik van niets te weten toen de agent op mijn slaapkamer kwam vragen of ik wist waar papa is. Natuurlijk wist ik het wel. Hij was bij zijn vriendin, ergens in de buurt van Den Bosch. Nederhemert heette dat daar. Een vreselijk dorp. Daar zat hij al een paar dagen. Wanneer hij zou terugkomen wisten we echt niet. Zo ging het wel vaker. Wij vonden het niet eens raar meer als hij een paar

dagen niet kwam opdagen. Angelique was veertien, Dinie dertien, en ik negen. We zorgden voor elkaar en aten meestal bij mama. Om ons hoefde niemand zich druk te maken. Tenminste, als de huur gewoon werd betaald.

Toen de agent naar beneden ging, liep ik naar de slaapkamer van Dinie en Angelique. We telden drie of vier verschillende stemmen beneden. Kastjes werden geopend en weer gesloten. Ze keken zelfs in de wc. ‘Misschien zit hij ín de pot’, riep Dinie van boven. We lachten hard. Na een minuut of tien vertrokken ze door de voordeur. We gingen de trap af naar beneden en zagen dat zelfs de salontafel uit elkaar was geschroefd. Blijkbaar dachten ze dat mijn vader in die houten kubus was gekropen en dat iemand anders hem daarna weer in elkaar had geschroefd. Of misschien zochten ze wel geld. De agent die boven was riep iets over openstaande bekeuringen. Als het ze om geld ging, dan hadden ze zich een hele hoop moeite kunnen besparen. Geld was bij ons in huis niet te vinden. Nooit.

Door mijn vader heeft mijn moeder het een groot deel van haar leven heel zwaar gehad. De zeventien jaar die ze getrouwd zijn geweest, waren voor haar een hel. Het heeft na de scheiding nog jaren geduurd voor ze het allemaal had verwerkt. Zelfs nu nog heeft ze het over ‘die galbak’ als hij ter sprake komt. We hebben er, na onze verhuizing naar Diemen, veel over gesproken. Ik heb zo veel verschrikkelijke verhalen gehoord, om buikpijn van te krijgen. Ik snap niet wat ze ooit in hem heeft gezien.

Andy als baby.



Naam van de speler

MEYDE, v.d.

GEBORTE DATUM		
Dag	Maand	Jaar
30	09	79

Voornamen (de eerste voluit)

ANDY

Handtekening van de speler



VERANDERINGEN MAKEN DEZE KAART ONGELDIG

Geldig voor het seizoen: afd. 1993 C 1994	nummer ledenlijst 2345
--	---------------------------

Geldig voor het seizoen: afd. C	nummer ledenlijst
------------------------------------	-------------------

Geldig voor het seizoen: afd. C	nummer ledenlijst
------------------------------------	-------------------

Geldig voor het seizoen: afd. 1994 B 1995	nummer ledenlijst 2345
--	---------------------------

Geldig voor het seizoen: afd. 1995 B 1996	nummer ledenlijst 2345
--	---------------------------

Geldig voor het seizoen: afd. B	nummer ledenlijst
------------------------------------	-------------------

Geldig voor het seizoen: afd. A	nummer ledenlijst
------------------------------------	-------------------

Geldig voor het seizoen: afd. A	nummer ledenlijst
------------------------------------	-------------------

Geldig voor het seizoen: afd. A	nummer ledenlijst
------------------------------------	-------------------

Handtekening van de secretaris:

[Handwritten signature]

Goedgekeurd door Bur. v. Med. Sportk.

01-06-'96

Uitsl. in te vullen door Bur.v.Med. Sportk.

De A-jeugd van Ajax met de Europa Cup 1. Achteraan vanaf links: Ramon Kalff, Michael van der Kruis, Tim de Cler, Robert-Jan Ravensbergen en Roy van Ojik. Vooraan: Andy, Cedric van der Gun, Dennis Scharrenburg, Vural Karabulut, Raphael Supusepa en vooraan Bas Dreef.



Amsterdam, 19 november 2003. Het Nederlands elftal voor het beslissende EK-kwalificatieduel met Schotland. Eindstand 6-0. Achteraan vanaf links: Edwin van der Sar, Ruud van Nistelrooy, Wilfred Bouma, Phillip Cocu, Andy en André Ooijer. Vooraan: Michael Reiziger, Rafael van der Vaart, Wesley Sneijder, Marc Overmars en Edgar Davids.



FOTO: VI IMAGES

Ondanks een door trauma's gedomineerde jeugd in een Arnhemse volkswijk kon Andy van der Meijde (1979) bij Ajax uitgroeien tot de beste rechtsbuiten van zijn generatie. Met het bereiken van de Europese elite bij Internazionale in Milaan begon tevens zijn reis langs de toppen der waanzin. Hij ging miljoenen verdienen én uitgeven. Zijn naïeve inborst en hang naar spektakel maakten van zijn leven een symfonie met ontelbaar veel mooie, treurige, valse en bizarre noten. Op zijn dertigste raakte hij als speler van Everton ook nog verslaafd. Inmiddels is de zeventienvoudig international weer een gewone burger. Hij is gelukkig en heeft een bijzonder aangrijpend verhaal te vertellen. Nooit was een Nederlandse profvoetballer zo openhartig.

